

РЕШЕНИЕ

№ 8366

гр. София, 28.12.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 30.11.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **8991** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. С. И. срещу решение №[ЕИК]/19.08.2016 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Национален осигурителен институт, с което е потвърдено разпореждане № 19354/01.08.2016 г., с което длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО не е приело за трудова злополука претърпяното от жалбоподателката на 31.07.2015 г. здравословно увреждане.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречие с материалния закон. Жалбоподателката счита, че към датата на злополуката е извършвала трудова дейност без трудов договор, която следва да бъде установена, да бъде съставен съответният Протокол с дата на признаване на трудовото й правоотношение. Излага подробни доводи по същество. От съда се иска отмяната на решението на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено разпореждане 19354/01.08.2016 г. като неправилно.

В дадения ход по същество М. С. И. - лично и с процесуалния си представител – адв. Г., моли съда да уважи жалбата по изложените в нея основания. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна по мотивите, изложени в решението. Поддържа, че не е налице трудова злополука,

доколкото жалбоподателката е курсист, който се обучава за придобиване на квалификация като помощник-готвач и тъй като не е осигурено лице по смисъла на чл. 4 КСО, злополуката не е приета за трудова. Посочва, че в чл. 12 от Наредбата за медицинската експертиза изрично е записано, че не се издава болничен лист за временна неработоспособност на неосигурени по КСО лица. Изрично отбелязва, че злополуката е станала на 31.07.2015 г., лицето не е поискало изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност, не се е ползвало от такава възможност, а година по-късно претендира, че е налице трудова злополука с инцидентно установяване дали е налице трудово правоотношение към момента, в който е провеждано практическото обучение. В този смисъл, счита, че по отношение на органите, разследващи злополуката, не е налице задължение да сезират Инспекцията по труда, да прогласяват съществуването или несъществуването на трудово правоотношение, след като самата жалбоподателка не се е възползвала от възможността да сигнализира тази инспекция, а и не е поискала издаване на болничен лист по съответния ред. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства, съдържащи се в административната преписка се установява, че М. С. И. е декларирала в ТП на НОИ-С. град злополука с декларация вх. № 508/12.05.2016 г., за която е открито досие № 19354. Декларацията е подадена в срока по чл. 57, ал. 2 КСО.

В хода на производството по установяване на злополуката са събрани и приложени в досието на жалбоподателката следните доказателства, представени и в настоящото производство: Удостоверение № Х-01/08.06.2015г., издадено от Директора на Международна школа „И.“ към фондация „Е.“; Договор за сътрудничество за практическо обучение за придобиване на професионална квалификация между Фондация „Е. за преквалификация и нови работни места“ и фирма [фирма]; копие от инструктажни книги по БЗР; писмено обяснение от М. С. И.; писмено обяснение от Искра С. Б.; писмено обяснение от Т. Н. Н.; писмено обяснение от Б. П. К.; копие от уведомително писмо изх. № 30601/13.01.2016 г. на Софийска районна прокуратура до жалбоподателката; график за работа през месец юли 2015 г. в [фирма] и епикриза ИЗ 26244/2015 г./31.07-07.08.2015 г., издадена от УМБАЛСМ [фирма].

От изброените доказателства се установява, че М. С. И. е започнала курс за професионално обучение към Международна школа „И.“ по професията „помощник готвач“ от 25.05.2015 г. На 31.07.2015 г. е била на производствена практика в заведение (ресторант) „Х.“, собственост на фирма [фирма], като при придвижване по стълбище в ресторант „Х.“ по повод изпълнение на възложена задача, М. И. се подхлъзва на мокър участък от стълбищната площадка, при което пада и получава счупване в областта на левия глезен.

На основание чл. 58, ал. 2 КСО и чл. 7, ал. 1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ) е извършено разследване на злополуката, съвместно с представители на ТП на НОИ-С. град, ДИТ - С. град и [фирма]. На основание чл. 58, ал. 6 КСО, резултатите от разследването са оформени в протокол № 43/15.07.2016 г. който е в типизирана форма.

С оглед на извършеното разследване и след извършена преценка декларираната злополука не е приета за трудова с разпореждане № 19354/01.08.2016 г. на

длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО. Като мотив за неприемане на злополуката за трудова се посочено, че претърпяното увреждане не е станало с лице, осигурено по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО.

Посоченото разпореждане е обжалвано в срока по чл. 117, ал. 2 КСО с жалба вх. № 1012-21-1219/08.08.2016 г. С решение №[ЕИК]/19.08.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град – предмет на настоящия спор процесното разпореждане е потвърдено. Жалбата до съда е постъпила чрез административния орган с вх. № 1012-21-1342/08.09.2016 г.

Като доказателства по делото са приети административната преписка и всички представени от страните документи в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, предвид датата на връчване на обжалваното решение (01.09.2016 г.), срещу акт, който подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 118, ал. 1 КСО и от надлежна страна, по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК, като е спазено изискването за оспорване по административен ред.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, приложим на основание чл. 118, ал. 2 КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващата, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административнопроизводствените правила, дали актът е издаден при спазване на установената в закона форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение №[ЕИК]/19.08.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено разпореждане № 19354/01.08.2016 г., с което длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО не е приело за трудова злополука претърпяното от жалбоподателката на 31.07.2015 г. здравословно увреждане.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО – директорът на съответното ТП на НОИ е компетентен да се произнесе по жалбата срещу разпореждане за признаване или непризнаване на злополуката за трудова.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в чл. 55, ал. 1 КСО и представлява всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. За да бъде приета злополуката за трудова е необходимо едновременно наличие на няколко предпоставки – внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло, злополуката да е станала с осигурено лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето – това е връзката на увреждането с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя, неблагоприятен резултат от увреждането

– неработоспособност или смърт и причинна връзка – неблагоприятният резултат (неработоспособността, респективно смъртта) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа.

Предмет на спор в процесния случай е заключението, направено от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, възприето с решението на директора на ТП на НОИ С.-град, че претърпяното увреждане не е станало с лице, осигурено за всички осигурени социални рискове.

В този смисъл нормата на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО определя, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работници и служители, наети на работа за повече от 5 дни или 40 часа през 1 календарен месец, независимо от характера на работата, начина на заплащане и от източника на финансиране. Според чл. 10 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата по чл. 4 започват да упражняват трудова дейност по чл. 4. Съгласно чл. 62 от Кодекса на труда (КТ) трудовият договор се сключва в писмена форма. Според посочената норма писмената форма е условие за възникване и съществуване на трудовото правоотношение.

От събраните доказателства по делото се установява, че М. С. И. е започнала курс за професионално обучение към Международна школа „И.“ по професията „помощник готвач“ от 25.05.2015 г. На 31.07.2015 г. е била на производствена практика в заведение (ресторант) „Х.“, собственост на фирма [фирма], като при придвижване по стълбище в ресторант „Х.“ по повод изпълнение на възложена задача, М. И. се подхлъзва на мокър участък от стълбищната площадка, при което пада и получава счупване в областта на левия глезен. Установява се също, че практиката е част от обучението и се провежда във връзка със сключен Договор за сътрудничество за практическо обучение за придобиване на професионална квалификация между Фондация „Е. за преквалификация и нови работни места“ и [фирма]. С оглед изложеното и във връзка с наведените с жалбата основания, настоящият състав е необходимо да посочи, че обявяването на съществуване на трудово правоотношение с постановление е от компетентност на органите на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ чрез образуване на административно производство пред Дирекция „Инспекция по труда“ за извършване на проверка и не е предмет на обсъждане от комисията по чл. 58 КСО в протокола за разследване на злополуката. Протоколът има за цел да установи наличието на всички компоненти от състава на трудовата злополука към датата на настъпилото здравословно увреждане.

По делото не са представени доказателства за съществуване на трудово правоотношение с М. И., както и че лицето е осигурено по чл. 4, ал. 1 КСО. Съобразно чл. 10 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Съгласно § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО осигурено лице е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за която са внесени или дължими осигурителни вноски, като осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5. Самоосигуряващите се лица и

лицата по чл. 4а, ал. 1 се смятат за осигурени лица за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски. На основание чл. 3, ал. 1 от Наредбата за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, паричните обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане или трудоустрояване се изплащат при ползване на отпуск или трудоустрояване въз основа на болничен лист, като към болничния лист задължително се прилага декларация от осигурителя (самоосигуряващия се) по образец съгласно приложение № 15 с попълнени данни относно правото на парични обезщетения. От събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства не се установява обстоятелството, че към датата на настъпване на злополуката на жалбоподателката е издаден болничен лист. Такъв не е представен по делото, въпреки дадените указания в този смисъл. От страна на М. И. са представени доказателства, които съдът намира за неотнормими по отношение на факта на установяване на временната неработоспособност по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, доколкото временна неработоспособност се установява с издаден болничен лист. Приложените епикризи и фактури са индиректни за временна неработоспособност, но не установяват началната и крайната дата на временната неработоспособност, обстоятелство, което се съблюдава и като конститутивен признак.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО въз основа на данните в досието за трудова злополука е приело, че претърпяното от М. С. И. на 31.07.2015 г. здравословно увреждане не следва да се квалифицира като трудова злополука при условията на чл. 55, ал. 1 от КСО, тъй като не е налице вторият елемент на разпоредбата - злополуката да е станала с осигурено лице.

При така изяснената фактическа обстановка и с оглед цитираните приложими правни норми, оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град се явява законосъобразно и жалбата на М. С. И., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК с оглед изхода на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника, оспорващата следва да бъде осъдена да заплати в полза на ТП на НОИ С. - град сума в размер на 350 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. И., срещу решение №[ЕИК]/19.08.2016 г. на директора на Териториално поделение С.-град на Национален осигурителен институт, с което е потвърдено разпореждане № 19354/01.08.2016 г., с което длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО не е приело за трудова злополука претърпяното от И. на 31.07.2015 г. здравословно увреждане.

ОСЪЖДА М. С. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град на Национален осигурителен институт сума в размер на 350 (триста и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: